СВОБОДА
LIBERTY

ЧАСОПИСЬ ДЛЯ РУСКОГО НАРОДА ВЪ АМЕРИЦѢ И ОРГАНЪ „РУСКОГО НАРОДНОГО СОЮЗА".

Рôкъ VII. | Мт. Кармель, Па. Четвергъ 27-го Юлія 1899. | Число 30.

Календарь.

Юлій.		
27	Ч.	Владимира. 1015
28	П.	Афтиногена
29	С.	Марины
30	Н.	С. Якинта
31	П.	Макрины
1	В.	ИЛІИ ПРОРОКА
2	С.	Симеона юрод.

Змѣстъ.

УВАГА.

Хотячй приступити до „Союза" най посылають вступне и мѣсячно до касіеря:

Mr. Kond. Kotanczyk
Box 127
SHAMOKIN, PA.

И увѣдомлять секретара пôдъ адресою:

Rev. Antony Bonczewsky
10 May Str.
ANSONIA, Conn.

Зъѣздъ гр. кат. рускихъ священниковъ въ Philadelphia, Pa.

Неразъ уже зъѣздились рускй священники, щобъ зъорганізуватись самымъ та покôнчити вже разъ зъ организаціею рускихъ церквей въ Америцѣ, але тй заходы нѣколи не здѣйснились. Пôсля такихъ зъѣздôвъ священники жили собѣ особнякомъ и кождый рядивсь на свою власну руку, а въ зарядѣ громадъ панувала тежь та сама анархія. Таке безголове тревало ажь доси и мабуть кождому вже надоѣло, бо коли о. Обушкевичь поднѣсъ голосъ въ справѣ заведеня порядкôвъ въ нашихъ церковно-народныхъ справахъ, майже всѣ священники и свѣцкй люде вôдозвались прихильно про полагоджене такъ важнои справы, хочь не безъ того, щобъ сесю организацію понимати кождый на свôй ладъ. Неразъ можь було чути мѣжь людьми, що священники потрафили зъорганізувати людей въ мѣсцевй товариства, агітувати за „Союзомъ" або „Соединеніемъ", а самыхъ себе чомусь не могли зôгнати до гурту, а звязавшись въ товариство, усунути личнй непорозумѣня и взятись до поладнаня церковно-народного безголовя.

День 18. юлія буде днемъ епохальнымъ въ исторіи американьскои Руси. На той день зъѣхалось до Філядельфіи 27 рускихъ священниковъ, щобъ порадитись надъ церковно-народными справами и довести ихъ до якогось ладу.

Того-жь дня, пôсля Службы Божои, вôдспѣванои о. Обушкевичомъ и Ив. Сабовомъ, въ мѣсцевôй рускôй церкви, всѣ присутнй священники удали ся до „Vendig Hotel", де о. Т. Обушкевичь привитавъ зôбраныхъ теплымъ словомъ, пояснивъ цѣль зборôвъ, а опôсля предложивъ выбôръ предсѣдателя и двохъ секретарôвъ на часъ нарадъ. Зôстали нимп о. Т. Обушкевичь яко предсѣдатель, а оо. П. Кешелякъ и Н. Воленьскій секретарами. О. предсѣдатель попросивъ зôбраныхъ, щобъ кождый зъ присутныхъ священниковъ вписавъ ся на паперъ, а имена присутныхъ ось якй:

ОО. А. Бончевскій, Гуловичь, Гавр. Мартякъ, Н. Воленьскій, М. Пôдгорецкій, П. Тимкевичь, Ст. Макарь, Дзубай, П. Кешелякъ, Чурговичь, Сатала, В. Волошинъ, Злоцкій, Грабарь, А. Каминьскій, Дамяновичь, Ив. Арданъ, К. Лавришинъ, К. Чучка, Галько, В. Мартякъ, Ив. Сабовъ, Ив. Константиновичь, Т. Обушкевичь, М. Стефановичь, Волкай и Илявскій.

Декотрй зô священниковъ, що задля важныхъ причинъ не могли явитись на зборахъ, понадсылали письма або гратуляційнй телеграмы.

Пôсля оживленои а належ дискусіи чи передше мають зборы полагодити деякй справы личнои натуры и ажь опôсля приступити до читаня статутôвъ порѣшено перейти до иншого готелю „Bingham House" задля тѣсноты и душнои салѣ въ попередномъ готелю.

Рано ухвалено сейчасъ по полудни приступити до дискусіи надъ статутами товариства полишивши всѣ менше важнй справы на конець.

Товариство сесе, въ котре зъѣхались звязати гр. кат. рускй священники, охрещено на зъѣздѣ „Товариство гр. кат. священниковъ имени св. Кирила и Методія." Цѣлью того товариства мае бути тѣсна звязь руско-американьскихъ священниковъ, щобъ задержати свою вѣру, зберечи ненарушеными свôй обрядъ та вразъ зъ народомъ наглядати надъ нашими церквами, школами та иншими справами, що будуть нашихъ людей до добра матеріяльного и моральнего. Се товариство есть лишь початкомъ до дальшои, ширшои, народно-рускои организаціи, бо що року мають вôдбуватися загальнй зборы, на котрыхъ будуть присутнй всѣ священники и делегаты свѣцкй по одному зъ кождои церковнои громады для обговореня матеріяльныхъ и просвѣтныхъ справъ.

Поки що зборы гр. кат. священниковъ, передискутувавши черезъ два дни всѣ точки статута выробленого о. Обушкевичомъ, ухвалили его зъ деякими змѣнами. Коли статутъ буде переписаный на чисто, подамо его въ цѣлости, а поки що обмежимось на головнѣйшй точки зъ ухвалъ, що становять головный змѣстъ статута „тов. Рускихъ священниковъ им. Кирила и Методія."

1) Товариство мае наглядати, щобъ заховати вѣру своихъ батьковъ и наглядати надъ однастайностію и чистотою руского обряда.

2) Щобъ той обрядъ мôгъ удержатись въ своей повной красотѣ кожда громада мае принимати дяковъ зъ гарнымъ голосомъ, молодыхъ и испытованыхъ. Если въ котрôй зъ громадъ церковныхъ опорожнить ся мѣсце дяко-учителя, громада даной мѣсцевости напише прошене до совѣта священниковъ, котрый розпише конкурсъ, а опôсля за порозумѣнемъ священника даной громады и парохіянъ выдасть свôй осудъ.

3) Пôсля матеріяльнои спроможности мае выдаватись малй книжочки для народа религійно-моральнего змѣсту, мае выходити религійный квартальникъ, шематизмъ, и часъ вôдъ часу пересылатись будуть вôдъ совѣта куренды.

4) Если-бъ котрыйсь зъ священниковъ провинивъ ся, то перший разъ совѣтъ удѣляе ему наганы, опôсля суспендуе его вôдъ члена товариства, въ больших провинахъ выключае зъ товариства, а въ случаяхъ якого шкандалу зô стороны члена, совѣтъ постараесь у краевыхъ епископôвъ с вôдкликане его до старого краю. На случай выключеня члена зъ товариства тому прислугуе право вôдкликатись до загальныхъ зборôвъ.

5) Совѣтъ священниковъ мае означити по можности границѣ кождои парохіи.

6) Кождый священникъ мае обовязокъ заступати свого сусѣду товариша пôдчасъ его слабости, а коли-бъ хто по здоровому вôдъѣхавъ на довшій часъ, заступця мае побирати половину доходôвъ и платню за недѣлю.

7) Пôдчасъ похороновъ котрого зô священниковъ, всѣ члены мусять вôддати послѣдну прислугу помершому товаришови.

8) Если помершій священникъ лишае дѣти, похоронъ вôдбуваесь на коштъ товариства.

9) Пôсля смерти священника, его жѣнка и дѣти мають корыстати черезъ три мѣсяцѣ зъ половины доходôвъ наслѣдника.

10) Коли-бъ котра зъ громадъ потребувала свого священника, мае подати прошене до совѣта, а той по розслѣдженю справы и по порозумѣню зъ людьми, удасть ся за такимъ до старокраевыхъ епископôвъ, если бы его не було въ Америцѣ.

11) Совѣтъ мае повѣдомити апостольского делегата въ Вашингтонѣ и краевыхъ епископôвъ о истнованю товариства.

12) Священникамъ забороняесь самовôльно на обмѣну парохій безъ дозволу на те совѣта, такъ само громады не можуть самовôльно будувати новыхъ церковь безъ дозволу тогожъ совѣта.

13) Въ справахъ адмініcтраційныхъ, взагалѣ матеріяльныхъ, кожда церковь мае що року высылати одного делегата на головну конвенцію, котра вôдбуватись буде вразъ зô священниками по черзѣ въ кождôй зъ громадъ. Пôдчасъ такои конвенціи вôдбувати ся будуть Богослуженя зъ проповѣдями, а вечеромъ вôдчиты, представленя и т. и.

14) По можности товариство вразъ зъ громадами мае старати ся у дотычныхъ властей о свого епископа.

15) Кожда зъ громадъ подасть точне число рускихъ поселенцѣвъ, а выданемъ шематизма на рôкъ 1900 мають заняти ся оо. Ив. Арданъ, П. Кешелякъ и Гавр. Мартякъ.

16) Кождый новоприбувшій священникъ зъ старого краю мае выказатись передъ совѣтомъ своими документами, а той повѣдомить про его прибуте католицкого епископа, передъ котрымъ новоприбувшій мае представитись. Если айрискій католицкій епископъ не згодивъ бы ся узнати его за священника за те, що у него жѣнка або що церковь не записана на него, священникъ безъ взгляду на те, мае обняти свою посаду, а вже совѣтъ постараесь постояти за него у вôдповѣдноп власти.

(Конець буде)

Наслѣдки мировои конференція

Давно вже майже всѣмъ було звѣстно, що конференція въ Гадзѣ не може принести жадныхъ важнѣйшихъ результатôвъ. И хотя декотрй газеты, навѣть американьскй, сподѣвались, що принаймѣ удасть ся завести мировый судъ задля рѣшеня поменшихъ спорôвъ мѣжь поодинокими державами, нарады, якй до теперь ведено, показують, що и се не можливо, якъ се напередъ вѣщовало богато робôтничихъ часописей. Мировый судъ однакъ може здѣйснитись, тôлько не вôдъ разу. Найперше мусѣли-бъ мѣжь собою прійти до згоды державы, котрй мають невырôвнанй рахунки. Въ теперѣшнômъ часѣ, въ Европѣ, истнуе три причины, якй можуть статись кождого часу товчками до воєнъ. Перша, се Альзація и Лотарингія, котру Нѣмцѣ вôдвоювали вôдъ Франціи; друга всхôдна квестія, се есть упадокъ Турціи, а трета, незвычайный зрôстъ царства россійского. Въ Азіи есть двѣ справы вычѣкуючй рѣшеня черезъ вôйну: перша, змагане ся Россіи и Англіи загорнути якъ найбôльше краѣвъ, а друга, майже невôдклична боротьба Россіи и Японіи. Сама конференція порозумѣла сй противеньства державъ мѣжь собою, тай тому не радила о тômъ, якъ бы то знести вôйну, але якъ бы зробити ей бôльше людскою. Такъ поставлене пытане выглядае дуже чудно, не тôлько тому, що вôйна зъ натуры самои рѣчи мусить мати забôйство, але также и длятого, що конференція радила пôсля подвôйнои мѣрки. Взглядомъ своихъ дикихъ може Англія уживати деяке удосконалене оружіе, коли мѣжь тымъ у вôйнѣ зъ якимъ „цивілізованымъ народомъ" того самого ей не буде позволено. Тымъ узнала конференція за рѣчь дозволену и потрѣбну боротись зъ дикими всѣми можливыми способами, тôлько щобъ ихъ чимъ скорше не було на свѣтѣ.

(Продовжене на другôй сторонѣ).

КАМѢННЫЙ ХРЕСТЪ.

—Студія—

Василя Стефаника.

1.

Вôдъ коли Ивана Дѣдуха запамятали въ селѣ ґаздою, вôдъ тогды вôнъ мавъ усе лишь одного коня и малый вôзокъ зъ дубовымъ дышлемъ. Коня запрягавъ у пôдруку, самъ себе въ борозну; для коня була ремѣнна шлія и нашильникъ, а на себе Иванъ накладавъ малу, мотузяну шлію. Нашильника не потребувавъ, бо лѣвою рукою справъ може лѣпше, якъ нашильникомъ.

То якъ тягнули снопы зъ поля, або гнôй у поле, то однако и на кони и на Иванѣ жилы выступали, однако имъ обомъ пôдъ гору посторонки моцували ся якъ струны и однако зъ горы волочили ся по земли. До горы лѣзъ кôнь якъ по леду, а Ивана якъ коли бы хто букомъ по чолѣ трѣснувъ, така велика жила насухла ему на чолѣ. Зъ горы кôнь выглядавъ, якъ бы Иванъ его повѣсивъ на нашильнику за якусь велику провину, а лѣва рука Ивана обвивала ся сѣтею синѣхъ жилъ якъ ланцухомъ изъ синьои стали.

Неразъ ранкомъ ще передъ сходомъ сонця ѣхавъ Иванъ у поле пôльною дорôжкою. Шліи не мавъ на собѣ, лишень пишовъ зъ правого боку и тримавъ дышель якъ бы пôдъ пахою. И кôнь и Иванъ держали ся крепко, бо оба вôдпочали черезъ нôчь. То якъ имъ лучало ся сходити зъ горба, то бѣгли. Треба було и коневи его кôньску волю зробити. Бѣгли въ долину и лишали за собою слѣды колѣсъ, копытъ и широчезныхъ пятъ Ивановыхъ. Придорожне зѣля и бадыля гойдало ся, выхолѣтувало ся на всѣ боки за возомъ и скидало росу на тй слѣды. Але часомъ серед найбôльшого розгону, на самôй серединѣ горы Иванъ починавъ налягати на ногу и спиравъ коня. Сѣдавъ коло дороги, бравъ ногу въ руки и слинивъ, абы найти тото мѣсце, де бодякъ забивъ ся.

— Та цу ногу саповъ шкребчи, не ты ей слиновъ промывай, — говоривъ Иванъ зъ перeсердя.

— Дѣду Иване, а батюговъ того борозного, най бѣжить, коли овесъ поѣдае... Се хтось такъ бравъ на смѣхъ Ивана, що видѣвъ его придибашки зô свого поля. Але Иванъ здавна привыкъ до такихъ смѣхованцѣвъ и спокôйно тягнувъ бодякъ дальше. Якъ не мôгъ бодяка вытягнути, то кулакомъ его вгонивъ далѣ въ ногу и встаючи казавъ:

— Небô си, вігниешь тай самъ віпадешь, а я не маю часу зъ тобовъ панькати си...

А ще Ивана кликали въ селѣ Переломанымъ. Мавъ у поясѣ хибу, бо все ходивъ схиленый, якъ бы два залѣзнй краки стягали тулубъ до нôгъ. То его вѣтеръ пôдвѣявъ.

Якъ прійшовъ зъ войска до дому, то не заставъ нѣ тата, анѣ мамы, лишень хатчину завалену. А всего маетку лишивъ ему тато букату горба що найвысшого и що найгôршого надъ усе сѣльске поле. На тômъ горбѣ копали жѣнки пѣсокъ и зѣвавъ вôнъ ярами та печерами пôдъ небеса, якъ страшный велитень. Нѣхто не оравъ его и не сѣявъ и межѣ нѣякои на нѣмъ не було. Лишь одинъ Иванъ узявъ ся свою пайку копати и сѣяти. Оба зъ конемъ довозили гною пôдъ горбъ, а самъ уже Иванъ носивъ его мѣшкомъ на верхъ. Часомъ на долинѣ нивы спадавъ зъ горба его голосный крикъ:

— Е-ехъ, мой, якъ тобовъ грьину, тай по нитцѣ розлетишь си, якій жесъ тьижкій!

Але вѣдай нѣколи не гримнувъ, бо шкодувавъ мѣха и поволи его спускавъ зъ плечей на землю. А разъ вечеромъ оповѣдавъ жѣнцѣ и дѣтямъ таку пригоду.

— Сонце пражить, але не пражить, ажь огнемъ сыпле, а я колѣнкую зъ гноемъ на верхъ, ажь шкôра зъ колѣнъ вôдпадае. Пôтъ изза кождого волоска просѣкъ, тай такъ ми солоно въ ротѣ, ажь гôрко. Ледви я добивъ си на гору. А тутъ такій вѣтрець дунувъ на мене, але такій легонькій, що ажь! А пôдѣть же, якъ мене за минуту въ поперечцѣ зачьило ножами шпикати — гадавъ-сми, що мину си!

Вôдъ сеи пригоды Иванъ ходивъ усе зôбганый у поясѣ, а люде призвали его Переломаный.

Але хочь той горбъ його переломивъ, то полѣтки дававъ добрй. Иванъ бивъ палѣ, бивъ кôля, выносивъ на него твердй кицки травы и обкладавъ свою частку довкола, абы осѣнній и весняній дощѣ не сполѣкували гною и не заносили його въ яруги. Вѣкъ свôй збувъ на тômъ горбѣ.

Чимъ старѣвъ ся, тымъ тяжше було ему, поломаному, сходити зъ горба.

— Такій песѣй горбъ, що стрôмголовъ у долину тручьне!

Неразъ якъ сонце заходячи застало Ивана на верху, то несло его тѣнь зъ горбомъ разомъ далеко на нивы. По тыхъ нивахъ залягала тѣнь Иванова, якъ велитня схиленого въ поясѣ. Иванъ тодѣ показувавъ пальцемъ на свою тѣнь и говоривъ горбови:

— Отосъ нѣ, небоже, зôбгавъ у дугу! Але доки нѣ ноги носи, то мусъ родити хлѣбъ! Не мешь за дурно ѣстя сонце и дощь пити!

На иншихъ нивахъ, що Иванъ собѣ купивъ за грошѣ принесенй зъ войска, робили сыны и жѣнка. Иванъ найбôльше коло горба заходивъ ся.

Ще Ивана знали въ селѣ зъ того, що до церкви ходивъ лишь разъ у рôкъ, на великдень, и що курей зицирувавъ. То такъ вôнъ ихъ научувавъ, що жадна не важила ся поступити на подвôре и порпати гнôй. Котра разъ лапкою драпнула, то вже згинула вôдъ лопаты або вôдъ бука. Хоть бы Иваниха хрестомъ стелила ся, то не помогло.

Тай хиба ще то, що Иванъ нѣколи не ѣвъ коло стола. Все на лавѣ.

— Бувъ-сми наймитомъ, а потômъ выбувъ-сми десять рôкъ у воську, та я стола не знавъ тай коло стола минѣ ѣда не йде до трунку.

Отакій бувъ Иванъ, дивный и зъ натурою и зъ роботою.

2.

Гостей у Ивана повна хата, ґазды и ґадынѣ. Иванъ спродавъ усе, що мавъ. Сыны зъ жѣнкою наважили ся до Канады, а старый мусѣвъ вкôнци подати ся.

Спросивъ Иванъ цѣле село.

„SVOBODA"
(LIBERTY.)
Weekly Paper.
The only little Russian political Newspaper published in this Country; circulating in all parts of the United States and Canada, wherever the Russian language is spoken and is the best advertising medium.
Published every Thursday at Mt. CARMEL, PA. by the „SVOBODA" Publishing Co.

All comunications should be addressed to:
„Svoboda"
Mt. CARMEL, PA.
P. O. Box 13.

Предплата рочна 2.00
До старого краю........ 3.00

Всѣ дописи и грошѣ просимъ высылати пôдъ адресу:
To „SVOBODA"
P. O. Box 13. — Mt. CARMEL, PA.

НАША ГАЗЕТА ВЫХОДИТЬ ЩО ТЫЖДНЯ ВЪ ЧЕТВЕРЪ.

Entered the post office at Mt. Carmel, Pa. as second class mail matter.

(Продовжене зô стороны першои)

Зразу думалось Американцямъ, що они на конференціи зможуть ухвалити ихъ внесене, щобы хоронити приватну власнôсть на морѣ пôдчасъ вôйны, и тымъ зажити славы помѣжь своими краянами, а то и у всему свѣту, та перша Англія сказала: No sir, not any of that sort of thing for us. Надармо Американцѣ рахували на покровеньство, надармо думали, що Англія хотячи згоды зъ Америкою, пôдопре ихъ внесене. Англійцѣ слухали уважно вымовныхъ Американцѣвъ, але коли прійшла черга на нихъ выповѣсти свои бажаня, сказали: No sir!

Хотя конференція въ Гадзѣ не урадила жадныхъ важнѣйшихъ постановъ, якъ мирового суду, людского обходженя зъ ранными зъ непріятельскои стороны, охороны приватнои власности на морѣ и на сушѣ пôдчасъ вôйны, то она таки, якъ замѣчае справедливо „The Commercial Advertiser", New York, она може мати певный моральный вплывъ на воюючй стороны. Публична опінія однои ґенераціи, говорить ся газета, стае правомъ другои. Права народôвъ розвиваютъ ся и можь сподѣватись, що прійде часъ, коли всѣ народы землѣ не будуть ити на себе зъ затроеными стрѣлами, картачами, канонами, а згоду мѣжь собою заведуть таку, що бôльше на свѣтѣ вôйны не буде.

ВѢСТИ ЗЪ АМЕРИКИ.

Испитъ шкôльный въ Jersey City, N. J.

Дня 4. юлія с. р. о 8. г. рано вôдправивъ нашъ отець духовный М. Пôдгорецкій Службу Божу на интенцію дѣтей шкôльныхъ, а опôсля о год. 11. передъ полуднемъ зачавъ ся испитъ въ нашôй рускôй школѣ. Лавки були биткомъ набитй школярами и школярками числомъ 70. Родичѣ и старшй стояли наоколо въ галѣ и радовали ся, якъ то красно и гладко вôдповѣдали ихъ дѣти на пытаня зъ религіи, читаня, писаня и ґеоґрафіи; майже всѣ дѣти умѣли щось красного задемклямовати и то будь поединчо будь пописовали ся успѣхами въ спѣвѣ такъ церковнôмъ якъ и свѣтскôмъ. Великою несподѣванкою для всѣхъ участникôвъ було, коли трехъ школярôвъ: Тимко Сандовичъ, Грицъ Ткачикъ и Грицъ Березнякъ разомъ зъ учителемъ Юріемъ Пôдсадочнымъ вôдограли на скрипкахъ пару хорошихъ пѣсенъ зъ потъ, а треба знати, що доперва мѣсяцъ якъ зачали ся учити грати. Тое заохотило другихъ родичѣвъ до музыки и майже кождый отецъ старае ся купити якійсь инструментъ своѣй дитинѣ. За такъ красні успѣхи въ науцѣ удостоили ся всѣ дѣти красныхъ надгородъ въ книжкахъ, образахъ, овочахъ и кендахъ, на що жертвовали: нашъ комітетъ церковный $10, п. К. Кирчôвъ $1, а о ренту постаравъ ся нашъ отецъ духовный разомъ зъ комітетомъ школьнымъ.

Наша руска школа перебула тяжкі часы, вылѣзла зъ довгôвъ, бо за галю треба було грубо платити, а теперь е чистои готовки въ касѣ надъ $40. Нашй люде пôзнали вже вартôсть школы и такъ жонатй якъ и самотнй пôдпирають ей всѣми силами. Мѣжь иншимъ и сестрыче братство св. Ольги досить вспомогло нашу школу, лише одно наше братство мужеске св. Петра и Павла не подало наименшои помочи нашôй рôднôй школѣ, бо есть въ нашôмъ братствѣ еще двохъ-трехъ людей, противныхъ школѣ, але есть надѣя, що въ корôтцѣ бôльшôсть братства не буде уважати на тй одиници и при найблизшôй способности покаже, що руска школа лежить на серци цѣлому тутешному нашому братству.

Дня 11. юлія с. р. вôдбувъ ся пікникъ тутешного братства и дѣти школьнй не взяли участи и не пописали ся анѣ спѣвами анѣ декламаціями, бо якъ зачуваемо, що се стало ся на желане родичѣвъ тому, що братство вôдмовило помочи нашôй школѣ. За то празникъ церковный выпавъ дуже величаво, бо до насъ прибули: Веч. о. Н. Дмитрôвъ и Веч. о. П. Тимкевичъ, и перший разъ мы джерсейцѣ бачили и любовали ся великолѣпнымъ богослуженемъ при участи діяконôвъ. И пікникъ вôдбувъ ся спокôйно, а се е ознакою, що нашй люде споважнѣли и набрали досыть огляды товарискои.

Еще мусимо зъ читателями подѣлити ся одною веселою вѣстею а именно, що за стараньемъ нашого отця духовного основано се у насъ, дня 24. апрѣля с. р., школьне братство ощадности им. Маркіяна Шашкевича; до него належать самй дѣти школьнй хлопцѣ и дѣвчата. Цѣль сего братства есть: научити ся уже замолоду щадити и складати центы, а дальше вспôльно себе вспомагати и вôдвѣдовати въ слабости. Примусовыхъ вкладокъ нема жадныхъ, лише добровôльнй. Кождый дитина, якъ достане вôдъ кого якого цента, то проколюе одну дырку въ колѣ (cent a punch) за кождого цента, а коли проколо всѣ 30, тогды приносить на мітинґъ мѣсячный выколеный тікетъ и 30 цнт. и вôддае до общои ощадности на свôй властный рахунокъ.

Першій мітинґъ вôдбувъ ся дня 24. апрѣля с. р. и вписало ся 63 членôвъ. На другômъ мітинґу зложили дѣти $6. На третômъ мітинґу зложили $3.60. Товариствомъ управляе комітетъ выбраный зъ дѣтей, а именно: Мих. Канѣцакъ, предсѣдатель; Антося Петровска, заступ.; Гр. Березникъ, касіеръ; Марія Келпчава, заст.; Тимко Сандовичъ, секрет.; Юлька Криницка, заст. секр.; Грицъ Ткачикъ и Евка Урбанъ, контролоры; Иванъ Бабякъ, дверникъ.

Мітинґи того братства вôдбувають ся въ тôй самъ день, що и комітету школьного, отже пôдъ надзоромъ старшихъ. Головнымъ касіеромъ той касы ощадности е чесный Петро Бабякъ, который разомъ зъ прочими родичами дбае щиро о розвой нашои школы. Що школа красно розвивае ся, то по-при щирôй праци учителя и нашого о. духовного, велика заслуга и подяка належить ся нашому комітетови школьному, которого предсѣдателемъ е ч. Афтанъ Дошна, секр. Діонизій Годъ, касіеромъ Максимъ Гмозь, выдѣловымъ М. Медвѣдь и другимъ членамъ мітету тай всѣмъ родичамъ.

То-жь дбаймо о розвой нашихъ школъ, бо наша надѣя и сила лежить въ молодôмъ поколѣню.

Джерсиситецъ.

Допись зъ Олифанту.

(Испитъ школярôвъ. Вечерокъ. Вечѣрна школа).

Испитъ школярôвъ въ Олифантѣ вôдбувъ ся дня 16. сего мѣсяця въ мѣсцевôй рускôй гали. Треба знати, що олифантска громада немае ще свого будынку шкôльного, та що школа въ послѣднôмъ роцѣ мѣстила ся ажь въ трехъ рôжныхъ будынкахъ, а се шкодило науцѣ немало. Всѣхъ школярôвъ було въ роцѣ 39, зъ тыхъ однакъ прійшло на испитъ лишь 27; другй покинули школу и пôйшли робити, або служити. Людей на испитъ явило ся також не богато, всего около 50, а и межи тыми були чужй, якъ пр. Mrs и Miss Мирмакъ зъ Jessup, Pa., два братя Довбоши зъ Ланcфордъ, Па. и п. Ґела, дяко-учитель зъ Майфильдъ, Па. Предметами испитôвъ були катехизмъ, библія, руске писане, читане и оповѣдане, граматика, декламаціи, рахунки, ґеоґрафія и спѣвъ. Испитъ тревавъ 3 годины. Зô всѣхъ предметôвъ вôдповѣдали дѣти загально добре, а декотрй навѣть дуже добре. По испитѣ роздано всѣмъ ученикамъ вôдповѣднй надгороды. Словомъ, испитъ выпавъ, зô взгляду на обставины въ якихъ тутешна школа находить ся. дуже добре, въ чѣмъ не мала заслуга мѣсцевого дяко-учителя п. Боруха, котрый не смотрячи на те, що нема достаточнои помочи зъ стороны деякихъ родичей и парохіянъ, трудивъ ся пôсля силъ своихъ, щобы поставити тутешну школу на высотѣ еѣ задачѣ.

Вечеромъ того жь самого дня вôдбувъ ся въ тôй-же гали вечерокъ на доходъ мѣсцевои школы. Людей зôбралось вызше 150. На вечерку були спѣвы хоровй, дуеты, терцеты, були декламаціи, а кромѣ того выгрававъ и приспѣвувавъ фоноґрафъ. Навпослѣдъ при помочи маґічнои лямпы були показуванй обясниванй образки зъ библіи (притча о немилосерднôмъ слузѣ), образы рôжныхъ дикихъ звѣрей и для розвеселеня кôльканайцять смѣшныхъ образкôвъ.

Дня 23. с. м. заложено тутъ вечѣрну школу для науки руского читаня, писаня и рахункôвъ про старшихъ.

И. А.

НОВИНКИ.

Квитъ

на $300, словами триста долярôвъ, котрй я вôдобравъ зъ касы „Р. Н. Союза" яко посмертне по моѣй женѣ б. п. Маріи Рилякъ. За такъ скоре выплачене складаю сердечну подяку урядови „Р. Н. Союза."

Olyphant, Pa., July 14, 1899.

Михаилъ Рилякъ.

СВѢДКИ:
Юрій Хилякъ,
Иванъ Сенько.

Конгресъ въ Льондонѣ.

Въ Льондонѣ радить конгресъ делегатôвъ европейскихъ державъ, скликаныхъ англійскою королевою Вікторіею въ цѣли обдуманя средствъ противъ мѣжнародной торговли дѣвчатами. Французкій сенаторъ выголосивъ мову, що делегаты беруть участь въ тôмъ конгресѣ не якъ делегаты державъ, але цѣлои людскости. На конгресѣ явилось богато делегатôвъ европейскихъ и американьскихъ.

Судьба літератôвъ.

Що въ Америцѣ не поплачуе деколи навѣть и „англійска література" доказуе фактъ, що Кароль Грагамъ, популярный авторъ численныхъ повель и поезій, померъ въ шпитали нуждарôвъ въ Bellevue, въ Ню Йорку, безъ цента. Пѣснѣ, написанй Грагамомъ належать до найпопулярнѣйшихъ, а міліоны американьского люду выспѣвуе ихъ, однакъ ихъ авторъ померъ въ нуждѣ и недостатку.

Американьска порада.

Въ однôй газетѣ ню-йоркскôй появило ся слѣдуюче оголошене: „Оденъ тутешный обыватель легкимъ способомъ вôдзвичаѣвъ ся вôдъ піятики, вôдъ куреня, вôдъ проклинаня, вôдъ граня въ карты и вôдъ волоченя ся по ночахъ и вже три роки провадить жите якъ найпоряднѣйше и найспокôйнѣйше, и кождому, хто пришле ему 5 дол., то подасть рецепту до подôбного вылѣченя ся. „Если-бъ его лѣкарство не помогло, то грошѣ сейчасъ зверне." Оденъ панокъ пôславъ 5 дол. и отримавъ слѣдуючу вôдповѣдь: „Я вылѣчивъ ся, бо-мь сидѣвъ три роки въ „Ивановôй хатѣ."

До вѣдомости православнои российской міссія въ Ню Йорку.

Три поважнй интеліґентнй коренні Россіяне, двохъ самотныхъ, а оденъ жонатый, прибули до Ню Йорку передъ кôлькома лѣтами и будучи тогды вѣры російско-православнои зголосились до тамтейшои міссіи, но уже по кôлькохъ мѣсяцяхъ вôдступили и покинули російско-православну и записались до „Olyvet Memorial Church" въ Ню Йорку, а то тому, бо якъ намъ пишуть до нашои редакціи по російски, що имъ було обрыдло слухати въ ню-йорской российскôй церкви мѣсто слова божого, головно рѣчи політическіи, ненавистнй, рôжнй нападеня и клеветы на другй неросійскй церкви, мѣсто любви христіяньскои, то лишь дражнене противъ другихъ ближныхъ и братôвъ Славянъ; понеже часто громами сыпано тамъ на уніятôвъ, проте интеліґентный чоловѣкъ того не мôгъ довше слухати и проте разъ на все покинувъ російску церковъ... Мы вôдъ себе скажемо лишь одну замѣтку: „Чи не лѣпше-бъ зробила російска міссія, якъ бы пильновала свого стада, а если хоче душѣ спасати, то не христіянъ другого вѣроисповѣданя, бо тотй будуть скорше спасенй, нѣжь самъ редакторъ „А. Р. Вѣстника", але якъ вже хочуть провадити міссію, то идѣть межи поганъ и жидôвъ въ Ню Йорку, крестѣть ихъ и кропѣть священною водою, а заслужите собѣ вѣчну надгороду у царя-батюшки, а опôсля такъ въ небѣ яко и на земли.

Рухъ на американьскихъ желѣзницяхъ.

На пôдставѣ датъ статистичныхъ американьскй желѣзницѣ перевезли въ 1898 роцѣ 501,066.381 особъ, при рôжныхъ колѣевыхъ случаяхъ зôстало покалѣченыхъ 47.741 особъ, а убитыхъ 6,589, зъ тыхъ послѣдныхъ лише 221 було пасажирôвъ, а решта були самй урядники и слуги колѣевй.

— Двѣ американьскй желѣзничй компаніи New York и Pennsylvania R. R. Co. задумують збудовати машину, котра переѣде 120 миль на годину то есть 2 милѣ на минуту.

Стоявъ передъ гостями, тримавъ порцію горѣвки у правôй руцѣ и, видко, каменѣвъ, бо слова не годенъ бувъ заговорити.

— Дьякую вамъ файно, ґазды и ґаздынѣ, що-сте нѣ мали за ґазду, а мою за ґаздыню...

Не договорювавъ и не пивъ до нѣкого, лишь тупо глядѣвъ навпередъ себе и хитавъ головою, якъ бы молитву говоривъ и на кожде еи слово головою потакувавъ.

То якъ часомъ якась долѣшня хвиля выкарбутить великій камѣнь зъ воды и покладе его на берѣгъ, то той камѣнь стоить на березѣ тяжкій и бездушный. Сонце лупае зъ него черепочки давного намулу и малюе по нѣмъ маленькй, фосфоричнй звѣзды. Блимае той камѣнь мертвыми блисками вôдбитыми вôдъ всходу и заходу сонця и камяными очима своими глядить на живу воду и сумуе, що не гнѣтить его тягаръ воды, якъ гнѣтивъ его вôдъ вѣкôвъ. Глядить зъ берега на воду, якъ на утрачене щасте.

Отакъ Иванъ дививъ ся на людей, якъ той камѣнь на воду. Потрясъ сивымъ волосемъ, якъ грывою кованою зô сталевыхъ нитокъ и договорювавъ:

— Та дьякую вамъ красно, та най вамъ Богъ дастъ, що собѣ въ него жьидаете. Дай вамъ Боже здорове, дѣду Михайле...

Подававъ Михайлови порцію и цѣлували ся въ руки.

— Куме Иване, дай вамъ Боже прожити ще на цѣмъ свѣтѣ та най Господь милосерный щасливо запровадить васъ на мѣсце тай допоможе ласковъ своевъ наново ґаздовъ стати!

— Кобы Богъ позволивъ... Газды, а проше, а доцьпгпѣтъ же... Гадавъ-сми, що васъ за стôвъ пообсажую, якъ прійдете на весѣле сынове, але инакше зробило си. То вже таке настало, що за що нашй дѣды тай таты не знали, то мы мусимо знати. Господна воля! А закоптентуйте жь си, ґазды, тай вібачьнйте за решту.

Взявъ порцію горѣвки тай пôдôйшовъ къ жѣнкамъ, що сидѣли на другômъ кôнци стола вôдъ постелѣ.

— Тимофіхо, кумо, я хочу до васъ напити си. Дивю си на васъ тай ми, якъ якись казавъ, молодй лѣта нагадують си. Де, де, де-е? Ото-сте були хлопенна дѣвка, годна-сте були! То-сми за вами неодну нôчку збавивъ, то-сте въ данци ходили якъ сновавка — такъ рôвно! Ба, де, кумо, тотй роки нашй! Ану-ко пережійте тай вывачьнйте, що-мъ на старôсть данецъ нагадавъ. А проше...

Глянувъ на свою стару, що плакала межи жѣнками и выймивъ зъ пазухи хустину.

— Стара, ня, нако, тобѣ платину та файно обôтри си, абы я тутъ ніякихъ плачôвъ не видѣвъ! Гостій собѣ пилнуй, а плакати ще маешь доста чьису, ще такъ си наплачешь, що очи ти вітечуть.

Вôдôйшовъ до ґаздôвъ и крутивъ головою.

— Шосъ бымъ сказавъ та най мовчу, най шануую образы въ хатѣ и васъ яко ґрешныхъ. Але рôвно не дай Боже нѣкому доброму на жѣночій розумъ перейти! Адѣ, видите, якъ плаче, та на кого, на мене? На мене, ґаздыне моя? То я тебе вікорѣнувавъ на старôсть изъ твои хаты? Мовчи, не хлипай, бо ти сивй кôски заразъ обмичу тай пôдешь у ту Гамерику якъ жидôвка.

— Куме Иване, а лишѣгь же вы собѣ жѣнку, таже она вамъ не ворôгъ тай дѣтемъ своимъ не ворôгъ, та еи банно за родомъ тай за своимъ селомъ.

— Тимофіхо, якъ не знаете, то не говорѣть анѣ дзелень! То еи банно. а я туда зъ віскокомъ ѣду?!

Заскреготавъ зубами якъ жорнами, погрозивъ жѣнцѣ кулакомъ якъ довбнею и бивъ ся въ груди.

— Озмѣть та вгатѣть ми сокиру отутъ у печѣнки, та може той жовчь пукне, бо не вітрѣмаю! Люде, такій тускъ, такій тускъ, що не памньитаю, що си зо мновъ робить!

3.

— А проше, ґазды, а озмѣть же безъ царамоніи та будьте вибачнй, бо мы вже подорожнй. Тай менѣ старому не дивуйте си, що трохи втираю на жѣнку, але то не за дурно, ой, не за дурно. Цего бы нѣколи не було, якъ бы не она зъ сынами. Сыны, уважьпте, письменнй, та якъ достали якесъ письмо до рукъ, якъ достали якусь напу та якъ пôдôйшли пôдъ стару, тай пилили, пилили, ажь перерубали. Два роки нѣчо въ хатѣ не говорило си, лишь Канада тай Канада. А якъ нѣ дотиснули, якъ-смь видѣвъ, що однако нѣ мутъ на старôсть грызти якъ не пôду, тай-емь продавъ усе що до крôшки. Сыны не хотьи бути наймитами пôслѣ мои головы тай кажуть: „Ты нашь тато, тай заведи насъ до землѣ та дай намъ хлѣба, бо якъ насъ роздѣлишь, тай не буде зъ чимъ кивати си". Най имъ Богъ помагае ѣсти тотъ хлѣбъ, а минѣ однако гинути. Але, ґазды, а минѣ переломаному до ходôвъ? Я зробокъ — цѣле-тѣло мозиль, кости дрихлавй, що заки ихъ рано зведешь до купы, то десѣть разъ йойкнешь!

— То вже, Иване, пропало, а вы собѣ тускъ до головы не припускайте. А може якъ намъ дорогу покажете, тай усѣ за вами пôдемо. За цимъ краемъ не вартъ собѣ тускъ до серця брати! Ца земля не годна кôлько народа здержати тай кôльки бѣдѣ вітримати. Мужикъ не годенъ и вона не годна, обое вже не годнй. И саранчи нема и пшеницѣ нема. А податки накипають, шо-сь плативъ лева, то теперь петь, шо-сь ѣвъ солонину, то теперь барабулю. Ой, зъзолили насъ, такъ имили въ руки, що зъ тыхъ рукъ нѣхто насъ не годенъ вірвати, хиба лишь тѣкати! Але колись на цѣ земли буде покаяніе, бо народъ порѣже си! Не маете вы за чимъ банувати!..

— Дьякую вамъ за це слово, але його не приймаю. Певно, що народъ порѣже си. А то-жь Богъ не гнѣвае си на такихъ, що землю на гиндаль пускають? Теперь нѣкому не треба землѣ, лишь викслѣвъ та банкôвъ. Теперь молодй ґазды мудрй настали, такй фасрманы, що за землевъ не згорѣли. А дивѣть-но си на ту стару скрипку, та пускати и еи на гиндель?! Таже то дуплава верба, кини палцемъ, тай макомъ сьиде! Та гадаете, що вона зайде на мѣсце? Отъ переверне си десь у окопъ тай псы розтьигнуть, а насъ поженуть далѣ и подивити си не дадуть. Вôтки такимъ дѣтемъ мае Богъ благословити? Стара, а суда-жь!

Прійшла Иваниха старенька и сухонька.

— Катерино, що ты собѣ, небого, у свои головѣ гадаешь? Де ты покладу въ могилу? Ци рыба ты мае зъѣсти? Та тутъ порьидна рыбѣ нема що на одинъ зубъ узьити. Ади!

Історія розводôвъ въ Америцѣ.

Тому сто лѣтъ, розводы въ Америцѣ майже були незнанй. Днесь противно рѣчь мае ся, бо въ жаднôмъ краю нема тôлько розводôвъ якъ въ Спол. Державахъ. Въ 1895 р. було въ Франціи 400 выпадкôвъ розводôвъ и тогды цѣла Франція обрушила ся, що моральнôсть тамъ чимъ разъ упадае. А що жь вы на то пт. читателѣ скажете, если я вамъ повѣмъ, що теперь въ Спол. Державахъ денно е 200 выпадкôвъ розводôвъ, отже на рôкъ 63.000 розводôвъ и то не жартъ, але правда, бо тй числа вытягано изъ урядовыхъ датъ статистичныхъ. Ученй люде подають рôжнй причины, що розводы взбôльшають ся: то незадоволене, то неморальнôсть, то бракъ доброи роботы, навѣть байсиклѣ мають причиняти ся до взросту розводôвъ, по менѣ здае ся, що понеже многй люде иншихъ народностей (не Русины) женять ся неразъ зъ собою, будучи для себе чужими и выхованемъ и бесѣдою, а навѣть часто и вѣрою, часто для бiзнесу або зъ мусу, дальше въ части причиняе ся до взросту розводôвъ и бракъ всякого религiйного выхованя, а що найважнѣйше публичнй американьскй школы и родичѣ суть головною причиною зла, бо въ школахъ америк. учать лишь бiзнесу и розвивають розумъ, а родичѣ въ дома и по за домомъ позволяють на все дѣтямъ, часто можь учути, якъ дитина ганьбить простацкими словами вôтця-матеръ, и вôдъ родичѣвъ не дôстае жадної наганы, дальше амер. дитина не мае спосôбности розвинути взнеслыхъ чувствъ, якъ: милосердiе, пошановане старшихъ и людей заслуженыхъ, любви ближнього и т. и., то-жь не дивно, що молода ґенерація есть въ Сполуч. Державахъ на пôвъ-дика, проте нашй братя Русины повиннй всѣми силами закладати у себе рускй школы и добре уважати на выховане своихъ дѣтей, бо вôдъ того залежить въ части и ихъ власна будучнôсть.

Вплывъ россiйского кнута въ Америцѣ.

„Американьскій Православный Вѣстникъ“ въ ч. 13. зъ дня 13. юлія б. р. помѣстивъ на першôй сторонѣ указъ царскій, зъ нагоды народженя ся ему доньки. Въ нѣмъ стоить такъ: „Высочайшій манифестъ Божiею милостiю мы, Николай вторый, императоръ и самодержецъ (спрѣчь кнутодержецъ, ред.) всероссiйскій, царь польскiй....... повелѣваемъ именовать нашу дочь Великую княжну Марiю Николаевну ся императорскимъ Высочествомъ и т. д.“ И таку науку — солому толосить орґанъ православно-церковный Россiянамъ и декотрымъ перевертнямъ Галичанамъ, многимъ обывателямъ американьскимъ. Кождый розумный Русинъ стисне рамѣнами и подумае собѣ: „що мене обывателя американьского обходить днесь якiйсь царь польскiй (бо такъ себе россiйскiй царь зачинае вже называти, хоть въ Россiи есть Мало-Русинôвъ Украинцѣвъ 20 мiлiонôвъ, але вôнъ ихъ не узнае и встыдае ся называти себе царемъ рускимъ або мало-рускимъ, бо вôнъ лѣпше любить Полякôвъ-католикôвъ), або царь хиньскiй, або якiй иншiй краевый, мы ту въ Америцѣ люде вôльнй, жiемо въ републицѣ и узнаемо лишь McKinley-я, президента, котрый хоть богатый и найбôльшiй панъ, то не выдае указôвъ, якъ мають титуловати его, або кого небудь зъ его фамилiи; выстарчить сказати ему хоть бы и особисто Mr. McKinley, або пане президентъ, а вôнъ навѣть руку часомъ подасть и бѣдному чоловѣкови, бо днесь цѣлый свѣтъ знае, що всѣ люде родять ся въ однаковый спосôбъ и яко люде суть собѣ рôвнй... Чи-жь не есть то остатныхъ дурачествомъ, страшити и наказовати православнымъ Американцямъ, що имъ не вôльно доньку царя инакше называти якъ „Великая (хоть доперва мае пару тыждпѣвъ) княжна Марія Николаевна, ея императорске высочество.“ Закôнчимо хиба тымъ, що хто уродивъ ся дурнымъ, то вже такимъ и вмре, — розумѣе ся, если не перестане слухати такихъ наукъ и указôвъ, якъ подае „Амер. Пр. Вѣстникъ“, котрый пôдкупленый и утримованый царскими рублями на то въ Америцѣ выходить, абы декотрымъ людямъ морочити голову.

— Пiяньство у Франціи прибрало въ остатныхъ рокахъ широкй розмѣры та е нынѣ дуже затрѣвожуючимъ проявомъ. Досыть сказати, що рôчнѣ выдатки на алькоголь выносять що найменше 1600 мiлiоновъ франкôвъ, а на сесю суму складають ся въ 4½ люди, що працюють фiзично. Шинкôвъ было въ 1890 року 454.486, а на Парижь припадае ихъ около 30.000. Въ цѣлой Франціи е оденъ шинокъ на 85 голôвъ безъ рôжницѣ пола та вѣку, а коли вôдчислимо жѣнокъ та дѣти, то оденъ шинокъ припадае на 30 мущинъ. Въ пôвночныхъ однакъ департаментахъ доходить се вôдношене 1 на 15. Коли въ 1830 р. 100-стопенного алькоголю припадало на голову 1·12 лѣтра, въ 1897 припадало на голову 4·28 л. то значить въ четверо бôльше. Наслѣдкомъ того надужитя трункôвъ е разъ-у-разъ меньше придатныхъ до вôйска, за те переповнюють ся тюрмы, шпиталѣ та домы божевôльныхъ. Товариства убезпеченя на жите вôдносять асекурацiйну премiю для особъ, що уживають напитокъ о цѣлыхъ 28% бôльше.

— Въ Галичинѣ, у Львовѣ, стала выходити нова двотыжднева часопись суспôльно-полiтична „Будучнôсть.“ Хто-бъ хотѣвъ ей запренумерувати най пише на адресу: Д-ръ В. Охримовичь, ул. Длугоша ч. 21, II. поверхъ, у Львовѣ, Австрія, Галичина.

Де-що цѣкавого.

— Адмiралъ Dewey внѣсъ до окружного суду (корту) въ Колюмбiи жалобу, а властиво жадане, що ему тут. правительство мае заплатити $326,141.89 за здобутенимъ испаньскихъ кораблѣвъ военныхъ. Окрôмъ того жадае $425.000 для себе и своихъ воякôвъ за затоплене 3. великихъ испаньскихъ кораблѣвъ. Розумный патрiотъ американьскiй, нема що казати.

— Оденъ Италiянець при помочи двохъ хлопцѣвъ укравъ дзвôнъ зъ кат. церкви св. Еромея въ Ню Йорку, але пташка выслѣдила полiція и посадила до холоднои, наложивши на него біль $1000.

— Въ Австралiи, въ декотрыхъ мѣстахъ перевозять мѣйскй желѣзницѣ даромъ ученикôвъ до школъ и зô школъ.

— Въ Португалiи носять женщины свое дѣвоче назвиско и по заключеню супружества.

— Въ Спол. Державахъ пôвнôч. Америки 4 мiлiоны женщинъ заробляе чесно на свое утримане.

— Шулерня (картярня) приносить рôчно князеви въ Монако 2½ мiлiон. дол.

— Цѣле населене мѣста Льондону выдае денно 6 мiлiон. дол.

— Въ Хинахъ склепы зъ трумнами суть найкрасше урядженй.

— Вôдъ часу здобутя мѣста Манiлѣ, на Филипинахъ, Американцѣ основали 400 своихъ сальоновъ.

— Японьскй дѣти пишуть лѣвою рукою, але прочй роботы выконують лучше и зручнѣйше рукою правою.

— Султанъ турецкiй выдае щоденно 5000 дол. на проваджене своеи кухнѣ.

— Дня 16. липня 1899 р. вôдбувъ ся рôчный мiтiнгъ братства св. Кирила и Методія въ Шамокiнъ, Па. По обрахунку касы братской знаходить ся готовки въ сумѣ $1062.88. До выдѣлу зô стали выбранй:

Теодоръ Цимбалякъ, председатель;
Кост. Копыстяньскiй, заст. председ.;
Симеонъ Хорощакъ, секретарь;
Стефанъ Мурдза, заст. секрет.;
Алексiй Шаршонь, касiеръ.

Ревизоры:
Іоанъ Глова. Гавр. Мелнякъ. Микита Тихаьскiй.

Опѣкуны хорыхъ:
Мих. Дзвинчикъ. Сидоръ Вышовскiй, въ Shamokin; Пав. Котанчикъ, Greenback, Brady и Boytown; Іосифъ Тадрикъ. Hickory Ridge и Hickory Swamp; Вас. Габура, Big Mountain; Данько Дзядикъ, Excelsior; Іоанъ Ґресь, Mt. Carmel; Павло Хомякъ, дверникъ.

Оповѣщене.

Церковна рада въ St. Louis, Mo. дае до вѣдомости всѣмъ гр. кат. Русинамъ въ St. Louis и околицы, що дня 13. августа о годинѣ пôвъ до третой вôдбуде ся церковный мiтiнгъ въ ческой школѣ на розѣ улиць 11-th и Soulard. На тôмъ мiтiнгу будемо радити про дальше веденe нашого церковного дѣла, то-жь просить ся, щобъ кождый тамъ зъявивъ ся.

St. Louis, Mo., 12. юлія 1899.

За церковну раду:
Марфутъ Пр., председатель,
Чорный П., секретарь,
Ябчанка Т., касiеръ.

Въ редакціи „Свободы“ можуть достати Вся. ОО. Духовнй по 1 цнт. за еґземпляръ:
1) Extractus matriculæ copulatorum,
2) Extractus matriculæ baptisatorum,
3) Extractus matriculæ defunctorum.

Оголошене.

Рускiй маляръ такъ въ мѣсци якъ и по другихъ мѣсцевостяхъ, малюе и паперуе домы, церквы по дуже приступной цѣнѣ. Пишѣть на адресу:
АНДРЕЙ КАШЕНЬСКIЙ
136 Morris str.
Jersey City, N. J.

На протонотара.

Осьтымъ оголошую себе яко кандидатъ на протонотара повѣта Northumberland. Есьмъ зъ партiи демократичнои, а помiнація на згаданый урядъ мае вôдбутись въ юлiю. Если буду выбранымъ, буду заступати народъ честно.
M. B. Kramlich
SHAMOKIN, PA.

Хто изъ краянôвъ Русинôвъ, Словакôвъ, Полякôвъ желавъ бы собѣ на весѣляхъ, екскурзiяхъ, баляхъ мати добру музику, най удасть ся на понижшу адресу. Умѣе грати хорошй рускй, Словеньскй, польски венгерскй и англiйскй танцѣ:
СТЕФАНЪ СИВАКЪ
(Stefan Siwak)
MAYFIELD, PA.
P. O. BOX 112.

HENRY FREY

PHOTOGRAPHER
421 Lackawanna Ave.
Scranton, Pa.

Хочешь мати красну фотографію, вѣрный портретъ, зайди до того фотографа. Вертаешь зô слюбу зайди въ жѣнкою до него, дай ея здняти, а будешь мавъ на цѣле житє памятку. Маешь ладну дитинку дай фотографовати у него, а будешь мати красный образъ. Есть у Васъ братство, най зайде до того фотографа, а вôнъ Вамъ зробить фотографiи и портреты, якй хочете. — У него рôжнородни фотографiи и портреты можна замовити и то по дуже умѣркованой цѣнѣ.—За роботу гварантуе.

MARY McKENNA
(Saloon)
701 Carson str.
S.S. PITTSBURG, PA.

Нашй Русины вже добре знають тсй сальонъ. Тамъ пиво смачне, перекуска добра, властителька чемна, за барою рускiй клеркъ, якъ его называють Максъ, своимъ наливае великй шклянки. Ему скучно, якъ зъ-за бары своихъ не видить

Hotel

HETMAN CHMIELNICKI
Alex Halaburda,
Mt. Carmel, Pa.

Коло лiгайского депа есть рускiй готель, одинокiй на цѣле мѣсто рускiй готель. Чистенько тамъ, всякй напои, якъ вiска, пиво, румъ, темперъ и пп. дуже добрй и здоровй. Хто хоче переночувати, знайде тамъ чисте лôжко и чемну услугу.

А ту Русины! Чижъ будемо все ходити по чужихъ людяхъ и за своп грошѣ не кутахъ стояти?

Dr. S. Blumberg,

1716 Carson str.
PITTSBURG, PA.

Кождый то знае, що въ Америцѣ шукають за такимъ докторомъ, котрый покôнчивъ свои науки въ старôмъ краю. Д-ръ Блюмбергъ вывчивъ ся за лѣкаря на университетѣ въ Варшавѣ, а зложивши испытъ державный въ Филядельфiи осѣвъ въ Питсбургу. Дуже добрый докторъ. Розмовити ся можна по руски, англiйски, нѣмецки и польски. — Якъ хорый зайде до него, заразъ выздоровѣе!

ОДИНОКIЙ РУСКIЙ СТОРЪ ЗЪ УБРАНЕМЪ НА ЦѢЛЫЙ ОЛИФАНТЪ, ПА.
Юрiя Хиляка.

Хто хоче мати добре и красне убране, а ще до того за танй грошѣ, то най иде куповати до Ю. Хиляка, но най не забуде взяти и грошей зъ собою, бо тамъ все cash.

Продае вôнъ такожь шифкарты и посылае грошѣ до всѣхъ частей свѣта. — Идѣть до старого знакомого!

Юлiянъ Копыстяньскiй

(JULIAN KOPYSCIANSKI)
420 W. Pine st.
ШАМОКIНЪ, ПА.

Перворядный сальонъ рускiй. — Найлучшй напитки можна ту достати, якъ: пиво на шкляпки и бутельки, вина розмаитого гатунку, горѣвки доскональй, цигара дуже добрй.

Спѣшѣть Братя Русины до свого братчика Юлчка.

НОВÔСТЬ!
Чисто американьска фiрма продае гарнй годинники.

3.95 HUNTING CASE CENTS or LADIES SIZE 14K

За $3.65 можешь достати годинникъ, але самъ заплатишь почту, а за $3.95 фiрма платить сама, ще и ланцушокъ додае. Если тобѣ годинникъ не подобаесь, можешь его вôдослати, а грошѣ тобѣ звернуть..

Пишѣть на адресу:
ROYAL BARGAIN HOUSE, 334 Dearbon str.
CHICAGO, ILL.

СВОЙ ДО СВОГО!
Ефремъ Лучковецъ.
E. INDEPENDENCE near VINE STR.
въ Шамокiнъ, Па.
— РУСКIЙ ГОТЕЛЬ. —

Чистенькiй тамъ готель зô всякими выгодами. Пиво, вино, вiска, темперъ и другй напоѣ все свѣжй и найлѣпшого ґатунку. Услуга чемна и солiдна. Склянки великй и малй после вподобы.

Люде! Вже часъ покинути чужихъ, а пора вже себе самыхъ пôдпомагати.

Въ книгарни Олифантскои читальнѣ (адресъ: J. J. Ardan, Box 418, Olyphant, Pa.) можна достати слѣдуючй книжки:

Для дѣтей:

Молитвословы для дѣтей	16 цт.
Приказки (смѣшне)	9 ,,
Якъ навъ собѣ бѣды шукавъ	6 ,,
Жите св. Кирила и Методiя	11 ,,
Мали герои	27 ,,
Китиця желань	22 ,,
Луць Заливайко	16 ,,
Коли ще звѣры говорили	44 ,,
Зъ села	40 ,,
Народни казки	27 ,,
Коляды	12 ,,
Казки Андерсена	27 ,,
Рицарь и смерть	3 ,,
Коломыйки	30 ,,

Для старшихъ:

Наталка Полтавка	22 цт.
Листы зъ чужины	1.30 ,,
Надельмаеръ Апостолъ свободы	11 ,,
О розумнôмъ выхованю дѣтей	13 ,,
Олюнька	1.05 ,,
Велики роковины	11 ,,
Етимольогія и фонетика	11 ,,
Задля хазяйства	11 ,,
Свекруха	37 ,,
Привѣтъ Ивану Франку	1.26 ,,
Календарь на р. 1899	15 ,,
Творы Руданьского томъ I. 43; II. 54 ,, III. 53; IV. 65; всѣ томы разомъ	2.09 ,,
Задля святой землѣ	53 ,,
Не той ставъ	33 ,,
Дезертиръ и други оповѣд. р. 1899	64 ,,
Сввяте письмо	11 ,,
Лихiй день	14 ,,
Леґенда про св. Ю. Милосердного	11 ,,
Чума горѣлчана	50 ,,
Сотникъ. Марина. Татаровна	6 ,,
Про Хведора Христяпина	11 ,,
Зѣлникъ (Поезiи)	22 ,,
Рай и поступъ	64 ,,
Причепа	1.50 ,,
Спомини зъ передъ 10 лѣтъ	64 ,,
Творы Юрiя Федьковича	1.00 ,,
Покора	55 ,,
Поемы Ив. Франка 1899 р.	65
Природа	32 ,,
Некультурна	32 ,,
Маскаль Чарôвникъ	25 ,,
Читанка для молодѣжи	12 ,,
Мои листы	50 ,,

☛ За почту платимо самй. Книжки посылаемо лишь тымъ, котрй пришлють намъ напередъ грошѣ.

ЧИТАЙТЕ „СВОБОДУ“!

Купуйте книжки!

ЕВГЕНIЯ ПРАВДИНА:
1) Новорожденный мессiянизмъ страны доллара и старый свѣтъ (соцiял. очеркъ), 2) Правосудiе въ странѣ свободы, 3) Дѣти народа страны свободы. Цѣна кождои книжки 10 цит., зъ пересылкою 12 цит.

Можна замовляти романъ Л. Н. Толстого „Вôдродженe“ (Воскресенiе), выдаване въ Англiи, безъ цензуры и безъ пропускôвъ. Романъ выходить разъ въ мѣсяць выпусками. Всѣхъ выпускôвъ буде 15, кождый по 12 цит. зъ пересылкою. Якъ хто заплатить $1.30 достане книжку зъ пересылкою, бо по выпечатаню романа цѣна пôднесе ся. Доси вышло два выпуски.

Адресуйте:
A. Wasserman,
29 Clinton str. near Stanton str.
NEW YORK, CITY.

ВЕЛИКIЙ И НАЙТАНШIЙ СТОРЪ ЗЪ ЧЕРЕВИКАМИ НА ЦѢЛЕ МѢСТО.

Rich's Patent Julia Marlowe Lace Boot
Pat'd. Aug 11 '96

W. J. Gable,
Oak Str. — Mt. Carmel, Pa.
Другй дверѣ вôдъ почты.
ИДѢТЬ ДО НЕГО.

STANISŁAW SZARŻYŃSKI
805 Carson str.
S. S. PITTSBURG, PA.

Аптикарь зô старого краю Мае лѣкарства на всѣ хоробы, навѣть на гостець и мадру. Оденъ бльокъ вôдъ рускои церкви.

Попирайте свого!

B. Wojszner

1118 Carson Str.,
S. S. PITTSBURG, PA.

Межи 11 а 12 улицею на Савтъ-Сайдъ, 4 бльоки вôдъ рускои церкви есть шторъ, де можна купити дуже краснй и танй убраня для дорослыхъ и дѣтей.

Въ тôмъ шторѣ можна купити на себе всьо вôдъ нôгъ до головы, ковты, споднѣ, — а якй краснй — капелюхи, сорочки, краватки, шкарпетки и иншй-краснй а дуже танй рѣчи.

УВАЖАЙТЕ!

Панъ В. ВОЙШНЕРЪ есть католикъ, справедливый чоловѣкъ, швиндлю не знае, за ковтъ не возьме певно $15 якъ вôнъ коштуе $8.

РОЗМОВИТИ ся можна по руски, польски и якъ хто хоче. До него треба йти безъ тлумача.

КУПУЙТЕ ВЪ СВОГО, НЕ СПОМАГАЙТЕ ЧУЖИХЪ, ЖИДÔВЪ, БО ТО ГАНЬБА. ЯКЪ МАЕТЕ ЩО КУПИТИ, ЙДѢТЬ ДО:
B. WOJSZNER
1118 Carson Str.,
S. S. PITTSBURG, PA.

Лѣто уже тутъ!

Хто хоче купити найновѣйшои моды и найлучшои роботы убраня для мужчинъ, хлопцѣвъ и дѣтей.

Хто хоче набути всяке бѣле такъ верхне якъ и спôде, шапки, капелюхи и др. най иде до великого складу

P. A. STIEF-A
11, 13 & 15 North Oak Str.
MT. CARMEL, PA.

У НЕГО МОЖНА ТАКОЖЬ ДАТИ УШИТИ СОБѢ УБРАНЕ, ЯКЕ ХТО ХОЧЕ, А ТОВАРЪ НАЙЛУЧШИЙ НА ЦѢЛЕ МѢСТО.

Зъ поводу побольшеня нашого штору — всѣ товары спродаемъ по половинѣ цѣны.

И натягнувъ шкôру на жѣночôй руцѣ и показувавъ людямъ.

— Лишь шкôра та кости. Куда цему, ґазды, ити зъ печи? Була-сь порядна ґаздыня, тяжко-сь працувала, не гайнувала-сь, але на старôсть у далеку дорогу выбрала-сь ся. Ади, видишь, де твоя дорога тай твоя Канада? Отамъ!

И показавъ ѣй черезъ вôкно могилу.

— Не хотѣла-сь ити на цу Канаду, то пôдемо свѣтами и розвѣемо ся на старôсть якъ листъ по поли. Богъ знае, якъ зъ нами буде... а я хочу зъ тобовъ передъ цими нашими людьми выпросити ся. Такъ якъ слюбъ-смы передъ ними брали, та такъ хочу передъ ними выпросити ся зъ тобовъ на смерть. Може тебе такъ кинуть у море, що я не буду видѣти, а може мене кинуть, що ты не мешь видѣти, та прости ми, стара, що-мъ та неразъ договорявъ, що-мъ може тя коли скривдивъ, прости минѣ и першiй разъ и другiй разъ и третiй разъ.

Цѣлували ся. Стара впала Івановй на руки, а вôнъ казавъ:

— А то тьп. небого, въ далеку могилу везу...

Але сихъ словъ уже нѣхто не чувъ, бо вôдъ жѣночого стола надбѣгъ плачь якъ вѣтеръ, що зъ помежи острыхъ мечѣвъ повѣявъ и похилявъ усѣ головы мужикôвъ на груди.

(Конець буде.)

Діогенъ и Александеръ македоньскій.

Діогенъ бувъ уже старцемъ, коли у Македоніянъ, сусѣдного зъ Греками народа, вступивъ на престолъ знаменитый царь Александръ, сынъ Филипа. Молодый царь бувъ дуже воѣвничій и сейчасъ вôдправивъ ся воювати. Ему въ голову прійшла горда мысль покорити цѣлый свѣтъ и самому панувати надъ усѣми. Зôбравши вооружене войско пуставъ ся вôнъ зъ тыми гадками въ дорогу. Ему поводилось нечувано на войнѣ, вôнъ ставъ займати мѣсто за мѣстомъ и всюды ширивъ пострахъ своимъ приходомъ. Найперше покорились ему атиньскі и коринцкі Греки.

Коли вôнъ пôдступивъ пôдъ мѣсто Коринтъ, де живъ Діогенъ, многі зъ коринцкихъ ученыхъ и мудрецѣвъ, бажаючи пôддобритись цареви, прійшли до него поклонитись и славили его лестными бесѣдами.

Александръ не мало вже чувъ про мудреця Діогена и ждавъ, що и вôнъ прійде ему поклонити ся; но Діогенъ не потребувавъ царскои милости и не пôшовъ до Александра.

Александръ, забавивши кôлька днѣвъ въ Коринтѣ и не дождавшись Діогена, рѣшивъ ся самъ его побачити.

Діогенъ лежавъ въ садѣ пôдъ деревомъ, а сонце грѣло его старече, но еще сильне тѣло; вôнъ пріятно дрѣмавъ — и наразъ почувъ, що хтось заслонивъ вôдъ него сонце, а оно перестало его грѣти. Вôнъ розплющивъ очи и побачивъ передъ собою гарного молодця, окруженого придворною дружиною. По пышнôй одежи и царскихъ ознакахъ, Діогенъ додумавъ ся, хто передъ нимъ стоить, но зовсѣмъ не збентеживъ ся. Вôнъ дальше лежавъ, глядѣвъ на Александра и ждавъ, що скаже ему той несподѣваный гôсть.

— Чи се ты той Діогенъ, про котрого я чувъ по цѣлôй Греціи такъ богато цѣкавыхъ рѣчей? — поспытавъ наконець Александръ.

— Такъ, ты вгадавъ. Чого ты хочешь вôдъ мене? — поспытавъ Діогенъ.

— Я все ждавъ, що ты прійдешь до мене въ гостѣ а не дождавшись, самъ явивъ ся у тебе.

Александръ гадавъ, що Діогенъ стане ему дякувати за оказану ему честь, но Діогенъ нѣчо не вôдповѣвъ. Тогды Александръ сказавъ:

— Чи не можу я тобѣ чимъ прислужитись? Проси вôдъ мене чого хочешь; все що въ моѣй власти, я выповню по твоѣй прозьбѣ, — глубоко почитаю великихъ людей!

— Если хочешь оказати менѣ прислугу, — вôдповѣвъ Діогенъ, — уступись вôдъ сонця, не затемнюй его свѣтла и теплоты; оно такъ мило грѣе мое старече тѣло.

Александръ вôдступивъ счудуваный. Дружина тежь вôдступила въ перестраху, дожидаючи царского гнѣва за остру вôдповѣдь мудреця. Но Александръ не розсердивъ ся, на его лици запанувавъ сумъ, и вôнъ поспытавъ Діогена:

— Не вже-жь, кромѣ того, я нѣчимъ не можу тобѣ прислужитись?

— Менѣ нѣчо бôльше не треба вôдъ тебе, вôдповѣвъ мудрець.

Александръ простягнувъ руку Діогену и сказавъ:

— Бувай здоровъ! Я повиненъ додержати слова, не буду перешкаджати сонцю огрѣвати твое тѣло.

Опôсля, обертаючись до своеи дружины, царь сказавъ:

— Ходѣмъ, намъ ту нема що бôльше робити.

Вôнъ вôдôйшовъ; за нимъ пôшла его дружина. Дорогою Александръ ставъ задумчивый и мовчавъ, а дружина злобилась на Діогена за его рѣзкі слова. Наразъ Алексендръ обернувъ ся и сказавъ:

— Мовчѣть и знайте, що если-бъ я не бувъ царемъ Александромъ, я бажавъ бы бути Діогеномъ.

Александръ бувъ дуже розумнымъ и добре понявъ слова Діогена. Вôнъ понявъ, що его богатство и власть нѣчо не можуть дати Діогену, що Діогенъ не лишь ему не завидуе, но уважае себе за сильнѣйшого и богатшого вôдъ царя, а се тому, що ему нѣчо не потреба, хочь и нѣчо не мавъ зъ богатствъ, — що Діогенъ, коли просивъ его не заслонювати сонця, не йно того просивъ, але вôнъ хотѣвъ тымъ сказати, що царска слава и всѣ его такъ званѣ великі и славні дѣла, доверщуванѣ въ блеску и славѣ, затемнюють свѣтло простого, правдивого сонця правды.

Все те понявъ Александръ и задумавъ ся; но пустославіе було такъ у него сильне, що слова Діогена не принесли плода.

Однакъ Александру ще разъ забажалось побачити Діогена, и вôнъ соромлячись своеи дружины, прійшовъ до него ночію. Ему захотѣлось вговорити Діогена, щобъ той ишовъ зъ нимъ въ военныхъ походахъ. Такій замѣтный мудрець бувъ бы гарною прикрасою моеи дружины, — думавъ Александръ, а крôмъ того, вôнъ ставъ бы корыстнымъ, бо не крививъ бы душею а говоривъ усю правду.

И ось одного разу зайшовъ вôнъ опять до Діогена, оденъ, безъ дружины, и ставъ его про те просити. Но Діогенъ знавъ, що находячись при дворѣ, середъ роскоши и богатства, вôнъ втратить саме найдорожше ему — свободу, и тому вôдказавъ его прозьбѣ.

— Шкода, — вôдповѣвъ Александръ, — а ты помôгъ бы менѣ въ довершеню моихъ намѣрôвъ.

— А які жь твои намѣры?

— Менѣ стало тѣсно въ моимъ царствѣ Македоніи. Я иду воювати и хочу покорити всю Грецію, Малу Азію, Арменію, Мидію, Индію, однымъ словомъ, всю землю. Адже-жь цѣла земля складаесь зъ одного кусника, то-жь годилось бы, щобъ надъ нею бувъ оденъ правитель.

— Если тобѣ потѣсно въ Македоніи и ты идешь покоряти сусѣдні краины, то знай, що тобѣ стане тѣсною вся земля, коли ты еи покоришь и тогдѣ прійдесь тобѣ будувати мôстъ на мѣсяць и сонце, щобъ завоювати цѣлый свѣтъ.

— Нѣ, пощо-жь бажати неможливого, а мои намѣры дадуть ся легко перевести.

— Ты молодый, розумный и хоробрый; войска тобѣ легко пôдчиняють ся, може бути, що тобѣ вдасть ся завоювати всѣ царства; но скажи, що ты будешь зъ ними робити?

— Я и надъ тымъ подумавъ: я побудую въ густыхъ мѣсцяхъ новѣ мѣста и села, получу ихъ дорогами, въ новѣ мѣста переведу людей зъ тыхъ мѣсць, де ихъ богато, дамъ всѣмъ пôдданымъ новѣ, краснѣ законы. Всѣ они станутъ говорити одною мовою, и я заведу у нихъ нашѣ науки и штуку. А щобъ було лучше всѣмъ тымъ правити, я посередъ моихъ земель построю бôльше мѣсто и оно буде моею столицею. И тогды я настановлю порядокъ, а всѣмъ буде жити гарно на земли. Я чую, що до того у мене сила и способнôсть, данѣ самыми богами.

— И довго ты думаешь такъ царствовати? — поспытавъ его Діогенъ.

— Не знаю, но що-жь, если я скоро помру, дѣло мое будуть продовжати мои наслѣдники, если будуть того гôднѣ. А если навѣть зъ моею смертю загине моя робота, то все таки я лишу по собѣ безсмертну славу.

— Адже-жь ты, Александре, бажаешь пôдчинити своѣй одинокôй власти сотки міліонôвъ людей, а се не такъ легко; кôлько доведесь тобѣ проляти людскои крови, заки дôйдешь до того, чи призадумавъ ся ты надъ тымъ?

— Правда, жаль, чимало головъ пропаде, безъ того не обôйде ся; но се не може мене спинити. Люде плодовитѣ, народять ся знову.

— Бачу, Александре, що ты заслѣпленый пустою страстю и переконувати тебе було-бъ безхосеннымъ. Но ось тобѣ моя рада: не забувай, що не всѣ тебе благословлять, а многі проклинають; не забувай, що послѣдный твôй невôльникъ такъ само вôдчувае бôль и вдоволене, якъ и ты самъ та що ты въ своѣй царскôй величѣ такъ само безсильный, якъ и вôнъ. Уважай, що треба тôлько одному зъ твоихъ жовнѣрôвъ пустити стрѣлу, або одному зъ твоихъ прислужникôвъ капнути отруи въ твôй напитокъ, щобъ розвѣялись всѣ твои намѣры. Тебе окружають пôдхлѣбники. Они станутъ тобѣ вôддавати божі почести и той самый часъ, въ котрôмъ ты впадешь въ покусу и повѣришь, що ты щось бôльшого вôдъ простого смертельного чоловѣка, буде часомъ твоеи погибели.

Александеръ уважно слухавъ слôвъ Діогена и они глубоко потрясли его молоду душу. Вôнъ хотѣвъ чимъ небудь вôдвдячитись мудрецови и вôнъ зъ жальомъ закликавъ:

— Не вже-жь на правду, Діогене, я не можу тобѣ нѣчимъ прислужитись?

— Менѣ нѣчо не треба. Но ты се знаешь, кôлько пôдъ твоею властю давленыхъ и нуждарôвъ. Если хочешь зробити менѣ пріятнôсть, облегчи, на скôлько можешь, ихъ нужденне жите.

— Ты щасливый, Діогене, що нѣчо не бажаешь, но прійми бодай мою дружбу!

— Прости менѣ, Александре, но я мушу тобѣ сказати, що думаю. Царь не може бути другомъ и не може мати другôвъ.

— Діогене, если-бъ я перебувъ довше зъ тобою, то чую, що полишивъ бы ся жити разомъ зъ тобою въ твоимъ шатрѣ. Но для свѣта досыть одного Діогена.

— Того я не знаю, но знаю на певно, що свѣтъ пропавъ бы мѣжь двома Александрами.

— Ты правду кажешь, старче, бувай здоровъ!

И они розôйшлись на все.

Учѣте ся, браты мои!
Думайте читайте,
И чужому научайтесь,
И свого не цурайтесь!
Т. Шевченко.

Всюды нѣвочить ся правда,
Всюды пануе брехня,
Въ вашихъ лишь сêрцяхъ, о братя,
Най не повстане вона!
Ив. Франко.